

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Boulois împotriva Luxemburgului (MC) – 37575/04

Hotărârea din 3.04.2012 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Drepturi și obligații cu caracter civil

Refuzuri repetate ale comisiei unui penitenciar de a acorda permisiunea de ieșire din penitenciar unei persoane private de libertate, decizii ce nu sunt susceptibile de atac în fața unei instanțe administrative: *neîncălcare*

În fapt – Reclamantul a fost condamnat la 15 ani de închisoare. Între 2003 și 2006, acesta a depus șase cereri pentru a obține permisiunea de ieșire („*congé pénal*”), motivate în special de intenția sa de a îndeplini formalități administrative și de a urma cursuri pentru obținerea unor diplome. Toate cererile sale au fost respinse de comisia penitenciarului. Persoana în cauză a contestat primele două decizii de respingere a cererilor sale printr-o acțiune în anulare introdusă în fața instanței administrative, care și-a declarat lipsa de competență pentru soluționarea acestuia. Instanța superioară administrativă a confirmat această hotărâre.

Prin hotărârea din 14 decembrie 2010, o Cameră a Curții a concluzionat, cu patru voturi la trei, că a fost încălcat art. 6 § 1, pe motiv că, deoarece instanțele administrative nu s-au pronunțat asupra temeiniciei acțiunii în anulare, absența oricărei decizii pe fond a golit de substanță controlul instanței administrative asupra deciziilor comisiei penitenciarului. În plus, legislația în vigoare nu prevede nicio altă cale de atac pentru o persoană private de libertate.

În drept – Art. 6 § 1: Nu intră în discuție latura penală a art. 6 § 1, contenciosul penitenciar nu privește, în principiu, temeinicia unei „acuzății în materie penală”. Așadar, Curtea trebuie să analizeze dacă reclamantul dispunea de un „drept cu caracter civil”, pentru a putea aprecia dacă garanțiile procedurale prevăzute la art. 6 § 1 erau aplicabile litigiului având ca obiect cererile sale de a obține permisiunea de ieșire. În primul rând, este necesar să se determine dacă persoana în cauză dispunea de un „drept” la permisiunea de ieșire. Legea internă definește permisiunea de ieșire ca o autorizație de a părăsi unitatea penitenciară, fie pe durata unei părți a zilei, fie pe durata unor perioade de 24 de ore. Este vorba despre un „avantaj” care „poate fi acordat” în anumite circumstanțe persoanelor private de libertate. În mod clar, legiuitorul a avut intenția de a crea un privilegiu care nu implica o cale de atac. Autoritățile competente au o putere discreționară în ceea ce privește acordarea permisiunii chiar dacă persoanele private de libertate îndeplinesc formal criteriile impuse. În ceea ce privește chestiunea interpretării legislației de către instanțele interne, instanțele administrative s-au declarat lipsite de competență pentru a examina acțiunea în anulare introdusă de reclamant. Astfel, reclamantul nu se poate pretinde a fi, în mod credibil, titularul unui „drept” recunoscut în ordinea juridică internă.

Pe de altă parte, deși Curtea a recunoscut scopul legitim al unei politici de reinserție socială progresivă a persoanelor condamnate la pedepse cu închisoarea, nici Convenția, nici protocoalele sale nu prevăd în mod expres dreptul la permisiunea de ieșire. Același lucru este valabil și în temeiul unui eventual principiu de drept internațional. În definitiv, nu există niciun consens în cadrul statelor membre cu privire la statutul și modalitățile de acordare a permisiunii de ieșire. În orice caz, statul pârât este departe de a fi dezinteresat de reinserția persoanelor private de libertate, după cum o demonstrează permisiunea de ieșire și reforma legislativă în curs în privința executării pedepselor.

Având în vedere ansamblul considerentelor precedente, revendicările reclamantului nu vizează un „drept” recunoscut de dreptul luxemburghez sau de Convenție. În consecință, art. 6 nu este aplicabil.

Concluzie: neîncălcare (cincisprezece voturi la două).